

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/24/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3519201114
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3519201114.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: F., proti žalovanej: V., o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a o vydanie bezdôvodného obohatenia s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 18. decembra 2020, č.k. 9Csp/18/2019-99, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanej voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd určil, že poskytnutý úver na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX uzatvorenej dňa 29.04.2015 medzi žalobcom a žalovaným je bez úrokov a bezpoplatkov a zároveň sa domáhal od žalovanej vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 31,89 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 10.04.2019 do zaplatenia. Dôvodil, že žalobca ako spotrebiteľ uzatvoril dňa 29.04.2015 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, s právnym predchodcom žalobcu spoločnosťou C. ktorá však neobsahuje všetky náležitosti zmluvy predpísané ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (príkladmo absencia údaju o konečnej splatnosti úveru, nerozpisanie splátok, nesprávne údaje o RPMN a priemernej hodnote RPMN, úžernický úrok, odplata presahujúca zákonné limity a ďalšie), z ktorých dôvodov podľa je názoru žalobcu je poskytnutý spotrebiteľský úver v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bez poplatkov. Žalobu ohľadom vydania bezdôvodného obohatenia žalobca odôvodnil tým, že predchodca žalovanej na základe zmluvy poskytol žalobcovi úver vo výške 9.633,83 eur, ktorý sa žalobca zaviazal splatiť v 84 mesačných splátkach po 219,66 eur, a to do celkovej sumy 18.451,44 eur. Keďže by sa zmluva mala považovať za bezúročnú a bez poplatkov, žalobca mal uhradiť žalovanej iba požičanú istinu vo výške 9.633,83 eur, pričom do dňa podania žaloby zaplatil žalobca sumu 9.665,72 eur, čo je 31,89 eur nad rámec istiny, v ktorom rozsahu došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovanej na úkor žalobcu. Žalovaná žiadala žalobu zamietnuť. Podľa jej názoru zmluva nielenže obsahuje všetky obligatórne náležitosti predpísané zákonom, konkrétne opoznatelný údaj o konečnej splatnosti úveru, RPMN, ako aj priemernú RPMN, tieto sú tiež uvedené správne. Výška dojednanej odplaty nepresahuje zákonom predpísanú hranicu.

3. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že medzi právnym predchodcom žalovanej a žalobcom bola uzavretá spotrebiteľská zmluva, z obsahu ktorej zmluvy je zrejmé, že sa jedná o formulárovú (typovú) zmluvu pripravenú vopred právnym predchodcom žalovanej, ktorej obsah nemal žalobca možnosť reálne ovplyvniť alebo pozmeniť. Zmluvu uzatvoril žalobca ako nepodnikateľ. Súd

prvej inštancie vzťah strán konania posúdil ako záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy podriadenej normám spotrebiteľského práva (§ 52 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka, Zákon o spotrebiteľských úveroch - ust. § 11 ods. 4, § 9 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch), tiež ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 1a ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. zo dňa 18. apríla 1995, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, čl. 10 ods. 1, ODS. 2, čl. 22 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS. Preskúmaním námietok žalobcu o absencii obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere dospel k záveru o ich nedôvodnosti. V zmluve je formulovaný údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru ako 04/2022, ako aj údaj o splatnosti splátok v 14. deň v mesiaci, čím je zrozumiteľným spôsobom uvedená konečná splatnosť úveru pripadajúca na deň 14.04.2022 ako náležitosť predpokladaná ust. § 9 ods. 2 písm. f/ Zákona o spotrebiteľských úveroch. Rozpis splátok na úroky a istiny zákon nevyžaduje. Dohodnuté úroky z úveru neposúdil ako rozporné s dobrými mravmi, nakoľko podľa zverejnených priemerných úrokových sadziieb na webovom sídle Národnej banky Slovenska poskytnutých pre spotrebiteľské úvery v rozhodujúcom období (t.j. ku dňu 29.04.2015, kedy bola uzavretá Zmluva) v kategórii Nové úvery pre domácnosti, pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou nad 5 rokov činila úroková sadzba hodnotu 11,60 % ročne, v zmluve bola dohodnutá ročná úroková sadzba 23,12 % ročne, čo nie je ani dvojnásobok úrokovej sadzby poskytovanej bankami. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu, sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako 100% oproti priemeru bánk (odkazom na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín vo veci vedenej pod sp. zn. 27Co/46/2019). Keďže dohodnutý úrok nepredstavuje viac ako dvojnásobok úrokovej sadzby bánk, ani z tohto dôvodu, nie je možné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie v odôvodnení ďalej uvádza, že v zmluve na strane 2 v časti "Spôsob financovania" je uvedená RPMN vo výške 23,12 %, teda v súlade s ust. § 9 ods. 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch. K námietke žalobcu o prekročení najvyššej prípustnej výšky odplaty žalovanou v zmysle § 1a ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., súd prvej inštancie vychádzajúc z údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch zisťoval výšku RPMN, pričom pre tento úver od 5 do 10 rokov do výšky viac ako 6.500,- eur táto predstavovala hodnotu 10,39 %. Podľa § 1a ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. dvojnásobok tejto sumy je 20,78% ročne. V nadväznosti na to uvádza, že v zmluve bol uvedený viazaný spotrebiteľský úver vo výške 9.633,83 eur, ktorý mal žalobca splatiť v 84 mesačných splátkach po 219,66 eur, teda v celkovej sume 18.451,44 eur. Z celkovej sumy 18.451,44 eur po odpočítaní sumy 9.633,83 eur (poskytnutý úver) predstavuje odmena za poskytnutý úver 8.817,61 eur, čo predstavuje 13,07 % ročne (úver na 84 mesiacov) z úveru 800,- eur (8.817,61 : 96,3383 / = 1% / = 91,52% : 7 rokov) na ktorý údaj nemá podľa jeho názoru žiadny vplyv RPMN uvedená v zmluve. Žalobca netvrdil a ani nepreukázal, že by mal uhradiť a uhradil žalovanej podľa zmluvy ešte ďalšie dodatočné náklady, preto posúdil, že odmena v zmluve bola v súlade s § 1 a 1a Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. a zmluvu preto nemožno považovať za bezúročnú a bez poplatkov ani na základe týchto argumentov. V konečnom dôsledku, keďže v konaní nebolo preukázané žiadne z tvrdení žalobcu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, nebolo možné uložiť žalovanej ani povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 31,89 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 31,89 eur od 10.04.2019 do zaplataenia, ktorú tento žiadal priznať z titulu bezdôvodného obohatenia. Žalobu preto v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej, ktorá bola v spore úspešná priznal nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a prizná žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie), posúdiac obsah odvolania tiež nedostatok dôvodov spôsobilých zodpovedať argumentáciu žalobcu (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, resp. d/ CSP - porušenie práva na spravodlivý proces, resp. existencia inej vady spôsobilej mať za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej) predovšetkým namietať správnosť záveru o tom, že dohodnutý úrok z úveru neodporuje dobrým mravom, ktorá nesprávnosť má zjavne pôvod podľa neho v tom, že súd prvej inštancie si nesprávne vyložil rozhodnutie KS Trenčín vo veci vedenej pod sp. zn. 27Co/46/2019 na ktoré v súvislosti s touto problematikou poukazuje, ktorý nesprávny výklad následne aplikoval na okolnosti posudzovanej veci. Podľa jeho názoru citovaným rozhodnutím odvolací súd nestanovil hranicu „viac ako 100 %“ od ktorej je potrebné úrok posudzovať ako v rozpore s dobrými

mravmi pri spotrebiteľských úveroch poskytujúcich nebankovými subjektmi. Poukazuje na v ňom použité slovné spojenie „podstatne presahuje úrokovú mieru“, ktoré neodôvodňuje prijatú interpretáciu. V danom prípade bola úroková sadzba dohodnutá na 23,12 % ročne, pričom zistená banková úroková miera v rozhodnom období bola 11,60 % čo znamená, že dohodnutý úrok predstavoval navýšenie o 99,31 % oproti úrokovej sadzbe bánk (prakticky dvojnásobok). Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil túto podstatnú a povinnú náležitosť spotrebiteľskej úverovej zmluvy, pretože dohodnutá úroková sadzba podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, čo spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru pre jej rozpor s dobrými mravmi. Žalovaná ako nebankový subjekt pri poskytovaní úverov síce podstupuje vyššiu mieru rizika, čo sa môže odraziť na výške úrokov, pretože výška úrokov pri nebankových spotrebiteľských úverov nemusí dôsledne kopírovať výšku úrokov pri porovnateľných bankových úveroch, ale dohodnutá výška úrokov musí byť stále súladná s požiadavkou dobrých mravov a nesmie vykazovať znaky nepoctivého úžerného úroku, o ktorý prípad v danej veci však nejde. Dlužník uzatvára zmluvu o úvere a dohodu o úrokoch prevažne z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprímerané až úžernícke úroky. Ani nebankový subjekt nemôže poskytovať neprímeraný úrok. V ďalšom namieta, že súd prvej inštancie sa vôbec, resp. nesprávne vysporiadal s jeho námietkou nesprávneho uvedenia výšky RPMN. Z odôvodnenia je evidentné, že tento sa obmedzil len na zistenie, či sa nachádza údaj RPMN v zmluve, čo žalobca nespochybňoval, nevysporiadal sa však s námietkou, či je tento údaj tiež správny (správne číselne vyjadrený s prihliadnutím na ďalšie náležitosti zmluvy - úroková sadzba, odplata či iné náležitosti majúce vplyv na RPMN). V konečnom dôsledku poukazuje tiež na nesprávne závery týkajúce sa odplaty za úver, ako ďalšieho obligatórneho údaju zmluvy, keď súd prvej inštancie síce pomerne obsiahlo odôvodňuje, prečo podľa jeho názoru nemalo dôjsť k prekročeniu najvyššej prípustnej výšky odplaty odvolávajúc sa na svoj výpočet (tvrdiac, že v danom prípade odplata predstavovala 13,07 % ročne, pričom najvyššia prípustná výška odplaty bola v čase uzatvorenia zmluvy 20,78 % ročne) čím podľa jeho názoru nedošlo k porušeniu ust. § 1 a ust. § 1a Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., absolútne sa však opomenul vysporiadať s dôsledkami faktu, že súdom prvej inštancie zistená odplata vo výške 13,07 % ročne (aj keby bola vypočítaná správne) je v rozpore s údajom o odplate uvedenom v zmluve (vo výške 23,12) rovnako ako s údajom o najvyššej prípustnej odplate uvedenej v zmluve, ktoré nesprávne uvedenie podstatnej a povinnej náležitosti zmluvy v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru.

5. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu podanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne a navrhuje ho potvrdiť. Tento vec správne právne posúdil, keď dospel k záveru, že predmetná zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2, a teda úver z nej poskytnutý nie je možné vyhlásiť za bezúročný a bez poplatkov. Výška úrokovej sadzby bola dojednaná v súlade s platnou právnou úpravou. Úroková sadzba je zhodná s RPMN čo znamená, že žalovaná nežiadala od žalobcu žiadne ďalšie poplatky nad rámec úrokovej sadzby. Dojednaná odplata vo výške 23,12%, ktorá bola zhodná s úrokovou sadzbou neprevyšovala najvyššiu prípustnú výšku odplaty, stanovenú v súčasnosti platným nariadením č. 141/2014 Z.z., čo za žiadnych okolností nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi. Najvyššia prípustná výška odplaty v čase uzatvorenia zmluvy bola vo výške 23,16 %, ktorú hranicu dojednaná odplata neprekročila. Odplata dojednaná v zmluve nepresahuje ani dvojnásobok priemernej úrokovej miery úverov poskytnutých bankami, ktorá v čase uzatvorenia zmluvy bola vo výške 11,60 %, teda dvojnásobok predstavuje 23,20%. Odplata bola dojednaná v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami, a preto nemožno dospieť k záveru o jej rozpore s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie správne uviedol, že výška RPMN je v zmluve uvedená. RPMN vo výške 23,12 % je vypočítaná podľa vzorca RPMN, ktorý tvorí prílohu č. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Vzorec RPMN je uvedený aj v časti Spoločné ustanovenia zmluvy (str. 7 zmluvy), kde je uvedené, že pri výpočte bola zohľadnená výška úveru celkom, počet splátok, RPMN, číslo splátky, výška splátky bez poistenia a interval vyjadrený v rokoch a zlomkoch roka medzi dátumom prvého čerpania a dátumom každého nasledujúceho čerpania. Výška RPMN bola teda vypočítaná v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Rozhodnutie súdu je teda vecne správne a vychádza zo správne zisteného skutkového stavu. K námietke žalobcu, či súd prvej inštancie dospel k správny výpočet odplaty žalovaná uviedla, že ak aj súd prvej inštancie v odôvodnení nesprávne vypočítal výšku odplaty, tento nedostatok nemá vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

7. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné z dôvodov uvedených v ust. § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP). Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario).

8. V posudzovanej veci súd prvej inštancie zamietol žalobu, prostredníctvom ktorej sa žalobca domáhal určenia, že poskytnutý úver na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX uzatvorenej dňa 29.04.2015 medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovanej je bezúročný a bez poplatkov, za súčasného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 31,89 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 10.04.2019 do zaplatenia. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie v princípe na závere, že nezistil absenciu žiadnej zákonom predpísanej obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 ZoSpU), ktorá by odôvodňovala následok v podobe požadovanej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, čím za bezpredmetné považoval zaoberať sa vznikom bezdôvodného obohatenia. O trovách konania prihladnuc na plný úspech žalovanej, rozhodol konštatujúc vznik nároku na jej strane na nich náhradu voči žalobcovi.

9. Žalobca prostredníctvom odvolacích námietok spochybňuje správnosť skutkových a právnych záverov na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie, v konkrétnostiach sa domáha odlišného posúdenia primeranosti dojednanej úrokovej sadzby vo svetle imperatívu dobrých mravov s dôsledkom neplatnosti ustanovenia, ktorého je súčasťou, zároveň vyvodenia dôsledkov v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a to s ohľadom tiež na ďalšie vady náležitostí (nesprávny údaj v zmluve o odplate, najvyššej prípustnej odplate, RPMN, priemernej RPMN), tiež absentujúcu argumentáciu v odôvodnení adresne reagujúcu na jeho konkrétne námietky, čím uplatňuje dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ , h/, b/, resp. d/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery, porušenie práva na spravodlivý proces, resp. existencia inej vady spôsobilej mať za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej).

10. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností vo svetle produkovaných odvolacích dôvodov, odvolací súd dospel k záveru o ich naplnení.

11. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že dňa 29.04.2015 uzatvorili veriteľ C. (právny predchodca žalovanej) a dlžník (žalobca), zmluvu označenú ako „Zmluva o spotrebiteľskom úvere“, na základe ktorej poskytol veriteľ dlžníkovi pôžičku vo výške 9.633,83 eur s nasledovnými parametrami obsiahnutými v zmluve: splátka 219,66 eur, celková čiastka vo výške 18.451,44 eur, počet splátok 84, termín konečnej splatnosti 04/2022, ročná úroková sadzba 23,12 %, RPMN 23,12 %, priemerná hodnota RPMN 12,31 %, dátum prvej splátky 14.05.2015, splatnosť ďalších splátok vždy 14. dňa v mesiaci, odplata 23,12 %, najvyššia prípustná výška odplaty 23,16%.

12. Podľa § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

13. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

14. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzatvorenia Zmluvy, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

15. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzatvorenia Zmluvy, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

16. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzatvorenia Zmluvy, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

17. Podľa § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať o.i. tieto náležitosti:

- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) odplatu podľa osobitných predpisov,
- k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- z) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

18. Podľa § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, (ďalej len „ZoSpÚ“) poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa), d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,

19. Odvolací súd predovšetkým konštatuje, že v posudzovanej veci ide o spotrebiteľskú zmluvu, ako to správne posúdil tiež súd prvej inštancie, na ktorú dopadajú normy spotrebiteľského práva, tiež zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy.

20. Žalobca sa prostredníctvom žaloby domáha ochrany, tvrdiac porušenie spotrebiteľského práva, pre neplatnosť dojednania o úroku pre jeho rozpor s dobrými mravmi a tiež tvrdí absenciu, či nesprávne uvedenie s účinkom ich absencie, niektorých obligatórnych náležitostí zmluvy o úvere.

21. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch má preto dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho

vyplývajú, pretože len v prípade dostatočného množstva informácií má možnosť spotrebiteľ ponuky na trhu porovnať.

22. Nemožno pochybovať, že ust. § 9 ods. 2 ZoSpÚ, prostredníctvom v ňom taxatívne vymenovaných obligatórnych náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, z hľadiska svojho zmyslu a účelu (tiež vo svetle Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice rady 87/102/EHS) je reálnym naplnením ochrany spotrebiteľa, keďže jednak umožňuje kontrolu správnosti postupu poskytovateľa spotrebiteľského úveru zo strany orgánov kontroly vrátane súdov (súdy kontrolu vykonávajú ex offo vo vzťahu k prítomnosti správneho uvedenia všetkých náležitostí, nielen tých, ktoré napáda priamo spotrebiteľ), ale súčasne má zabezpečiť informovanosť spotrebiteľa o parametroch úveru, o.i. tiež výške nákladov, ktoré bude musieť v spojitosti s úverom vynaložiť, výške úrokovej sadzby, ale tiež o spôsobe, akým si môže overiť, či výsledná v zmluve uvedená RPMN je vypočítaná správne z údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, tiež či výška odplaty zodpovedá parametrom úveru, ako aj zákonnej hranici najvyššej prípustnej odplaty, k naplneniu čoho vo vzťahu k zabezpečeniu informovanosti spotrebiteľa môže dôjsť len vtedy, ak sú údaje uvedené správne, čo znamená, že nepostačuje len samotné uvedenie akéhokoľvek údaju označeného ako zákonom predpísaná náležitosť, ale musí ísť o údaj správny, majúci oporu v konkrétnych parametroch zmluvy a v prípade jeho limitovania existujúcou právnou úpravou, musí tiež tejto zodpovedať. Nesprávne uvedený údaj sa totiž svojimi účinkami rovná stavu jeho absencie, keďže prostredníctvom neho tak logicky nedochádza k naplneniu zmyslu a účelu, pre ktorý je zákonom ako obligatórna náležitosť zmluvy predpísaný.

23. V konkrétnostiach vo svetle odvolacích námietok žalobcu, vzťahujúcich sa k výške úrokovej sadzby, ktorú súd prvej inštancie neposúdil ako odporujúcu dobrým mravom (keď zistil, že dohodnutý úrok nepredstavuje viac ako dvojnásobok úrokovej sadzby bánk v rozhodnom období), tiež s odkazom na rozhodnutie odvolacieho súdu v obdobnej veci (pod sp.zn. 27Co/46/2019), odvolací súd priznávajúc relevanciu námietok produkovaných žalobcom, nesúhlasí s interpretáciou záverov vyššie uvedeného rozhodnutia na podmienky posudzovanej veci.

24. Vychádzajúc z obsahu zmluvy, ročná sadzba úroku dohodnutého medzi účastníkmi zmluvného vzťahu v danom prípade bola vo výške 23,12%. Vychádzajúc zo zverejnených priemerných úrokových sadzieb spotrebiteľských úverov poskytovaných bankami v rozhodnom období na webovom sídle NBS, v čase uzatvorenia zmluvy (t.j. 29.04.2015) v kategórii „nové úvery pre domácnosti“ bola úroková sadzba pri takomto type úveru (so splatnosťou nad 5 rokov) vo výške 11,60% ročne, čo znamená, že v konkrétnostiach posudzovanej veci dohodnutý úrok predstavoval jeho navýšenie o 99,31% oproti tomu, za aký úrok v tom čase poskytovali úvery banky, pričom správne uvádza odvolateľ, že ide prakticky o jeho dvojnásobok. Otázkou, ktorú bolo teda potrebné zodpovedať je, či takto dohodnutá výška úroku môže byť opodstatnene posúdená ako odporujúca dobrým mravom (§ 3 Občianskeho zákonníka) s následkom absolútnej neplatnosti zmluvného dojednaní, ktorého je súčasťou a to podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka so žalobcom vyžadovaným dôsledkom v podobe toho, že žalovanému by nárok na priznanie dojednaného úroku nevznikol.

25. Nemožno pochybovať, že výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (contra bonos mores). Dobrými mravmi sa rozumie súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú presadzované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Výkon práv musí byť v súlade so základnými a všeobecne rešpektovanými zásadami mravného poriadku demokratickej spoločnosti (so zásadou slušnosti, poctivosti, čestnosti, vzájomnou úctou, toleranciou, dôverou atď.).

26. Ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka patrí k právnym normám s relatívne neurčitou hypotézou, t.j. k právnym normám, ktorých hypotéza nie je stanovená priamo právnym predpisom a ktoré tak prenechávajú súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého, dopredu obmedzeného okruhu okolností. Pri posudzovaní, či konanie účastníka občianskoprávneho vzťahu je v súlade či v rozpore s dobrými mravmi, zákon výslovne neurčuje z akých hľadísk má súd vychádzať. Rozhodnutie o tom, či sú splnené podmienky pre použitie ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka vo väzbe na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka,

je vždy potrebné urobiť po starostlivej úvahe, v rámci ktorej musia byť zvážené všetky rozhodujúce okolnosti. Odvolací súd v súvislosti s tým poukazuje tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/26/2011 zo dňa 26.04.2012, v ktorom bolo konštatované, že „pri dojednaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej“. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri peňažnej pôžičke „uspokojí“ bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke a dohodu o úrokoch z tejto pôžičky často z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané úroky.

27. Súdna prax za odporujúcu dobrým mravom považuje takú výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu, sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však o 100 % (či nevýznamne oproti 100 % navýšeniu nižšie) oproti priemeru bánk.

28. V okolnostiach posudzovanej veci odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie nezastáva názor, že napriek zisteniu, že dojednaná úroková sadzba predstavuje navýšenie o 99,31% oproti tomu, za aký úrok v tom čase poskytovali úvery banky (teda v reálnej podobe fakticky jej dvojnásobok), nemožno ju považovať za odporujúcu dobrým mravom, keď odkazom na citované rozhodnutie odvolacieho súdu v inej veci, za takýto podľa jeho názoru možno považovať až o 100% navýšený úrok a vyšší. Takýto záver je poznačený formalizmom a má pôvod v nesprávnej interpretácii identifikovaného rozhodnutia odvolacieho súdu. Jednak úroková sadzba nevýznamne (len o 0,69 %) nižšia ako je jej stopercentné navýšenie, nemá v praktickom živote žiadny zjavný pozitívny dopad na majetkovú sféru spotrebiteľa, teda jej dopad je reálne identický ako v prípade formálne presného dvojnásobného navýšenia, neumožňujúci vo výsledku teda udržateľne záver o jeho skutočnej odlišnosti z pohľadu jeho akceptovateľnosti vo svetle imperatívu dobrých mravov. K odlišným záverom nie je spôsobilé ani odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (pod sp.zn. 27Co 46/2019) na ktoré vo vzťahu k prijatému záveru odkazuje súd prvej inštancie, keďže ako správne namieta žalobca, odvolací súd v dotknutej veci nestanovil hranicu „viac ako 100%“ od ktorej je potrebné dojednaný úrok posudzovať ako rozporný s dobrými mravmi. Reagoval len na konkrétne skutkové okolnosti danej veci, čo neznamená, že vylúčil takéto posúdenie u úroku, ktorý skutočne len „kozmeticky“ nedosahuje hranicu navýšenia o 100%, ako je tomu v posudzovanej veci, pretože takýmto formalistickým vnímaním by dochádzalo k obídniu zmyslu a účelu dotknutej právnej úpravy.

29. Odvolací súd tiež súhlasí aj s ďalšou odvolacou argumentáciou žalobcu týkajúcou sa nezodpovedania jeho tvrdení o nesprávne uvedenej výške RPMN ako obligatórnej náležitosti uvedenej v ust. 9 ods. 2 písm. k/ ZoSpÚ. Súd prvej inštancie sa totiž obmedzil len na konštatovanie, že v zmluve je uvedená RPMN vo výške 23,12%, čo ako uvádza má byť v súlade s uvedeným zákonným ustanovením, čo však určite nie je odpoveďou na argument žalobcu, že táto nie je uvedená v správnej výške, vypočítaná na základe (tiež konkretizovaných) parametrov zmluvy, keďže žiadnym spôsobom súd nevysvetľuje, ako (na základe akých úvah) dospel k prijatému záveru, z akých dôkazov vychádzal, o ktoré skutkové zistenia sa oprel, ako sa vysporiadal s produkovanou argumentáciou žalobcu v tomto smere (keď sa možno len domnievať, že ju nepovažoval za spôsobilú k záveru o nesplnení danej náležitosti vo svetle jej konštrukcie).

30. Nad rámec námietok žalobcu vo vzťahu k vyššie uvedenej náležitosti, však odvolací súd poukazuje tiež na to, že vychádzajúc z ust. § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSpÚ účinného v čase uzatvorenia zmluvy je tiež vyžadované, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere boli pod sankciou jeho bezúročnosti a bezpoplatkovosti uvedené ako obligatórne náležitosti nielen ročná percentuálna miera nákladov a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ale sa vyžaduje priamo v texte, že musia byť vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere s tým, že sa musia uviesť v zmluve všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Nemožno teda pochybovať o tom, že zmyslom a účelom tohto ustanovenia (vo svetle tiež článku 10 ods. 2 Smernice) je jednak umožniť kontrolu správnosti postupu poskytovateľa spotrebiteľského úveru pri

vypočítaní RPMN zo strany orgánov kontroly vrátane súdov, ale, a to je vo svetle ochrany spotrebiteľa rozhodujúce, primárnym zmyslom a účelom je spotrebiteľa opoznatelným spôsobom informovať o výške nákladov, ktoré bude musieť v spojitosti s úverom vynaložiť a tiež o spôsobe, akým si môže overiť, či výsledná v zmluve uvedená RPMN, je vypočítaná správne z údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy vo svetle čoho rovnako súd prvej inštancie dostatok náležitostí zmluvy uvedenej v ust. § 9 ods. 2 písm. k/ neposudzoval (z odôvodnenia to aspoň nevyplýva).

31. V súvislosti s informovanosťou spotrebiteľa o výške nákladov, ktoré bude musieť v spojitosti s úverom vynaložiť a tiež o spôsobe, akým si môže overiť, či výsledná v zmluve uvedená RPMN je vypočítaná správne z údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, odvolací súd poukazuje na závery rozsudku SD EÚ vo veci C-448/17 Danko, vychádzajúc z ktorých rovnako ako neuvedenie RPMN v zmluve o úvere sa musí posudzovať situácia, keď zmluva obsahuje iba matematický vzorec výpočtu tejto RPMN, ktorý nie je doplnený konkrétnymi údajmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu, čo má tiež rovnaké dôsledky, ako keby RPMN v zmluve uvedená nebola vôbec.

32. Pravdou síce je, že samotné znenie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSpÚ v zmysle jeho znenia výslovne nevyžaduje uviesť v zmluve priamo vzorec výpočtu RPMN, ani samotnú konkrétnu rovnicu po dosadení údajov do tohto vzorca, na základe ktorej je RPMN vypočítaná, odvolací súd však zastáva názor, že pri posudzovaní či konštrukcia zmluvy dáva reálnu možnosť priemernému spotrebiteľovi overiť, či výsledná, v zmluve uvedená RPMN je vypočítaná správne z údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, je potrebné skúmať ďalšie súvislosti vo svetle dodržania zmyslu a účelu tejto právnej úpravy. Za splnenú totiž nemožno považovať vyššie uvedenú zákonnú podmienku v prípade, ak síce z hľadiska vedomosti dodávateľa, či súdu ako práva znalého, sú v zmluve uvedené veličiny, ktoré boli pri výpočte RPMN použité (výška splátky, frekvencia splátky, doba trvania zmluvy a ďalšie) a súd aj dodávateľ sú schopní ich z hľadiska ich účelu takto identifikovať ako predpoklady pre jej výpočet, avšak z hľadiska opoznatelnosti priemerného spotrebiteľa, pokiaľ tieto výslovne nie sú konkretizované ako veličiny slúžiace na tento účel a zmluva tak neobsahuje týmto spôsobom konkretizované premenné, použité k výpočtu RPMN, tiež s absenciou znázornenia spôsobu výpočtu RPMN, teda ich použitia na daný účel (prostredníctvom uvedenia reprezentatívneho výpočtu), majú pre spotrebiteľa z hľadiska naplnenia informačného účelu prakticky nulovú výpovednú hodnotu, dôsledkom čoho nemožno udržateľne prijať záver o absencii nedostatku dotknutej obligatórnej náležitosti v zmluve. Podľa názoru odvolacieho súdu by takýto nedostatok (samozrejme ak by bol zistený) spočívajúci v nedostatočnom (z hľadiska opoznania spotrebiteľa) identifikovaní predpokladov pre výpočet RPMN priamo v zmluve, bolo možné udržateľne preklenúť len v prípade, ak by dodávateľ v konaní preukázal, že si splnil pred uzatvorením zmluvy svoju informačnú povinnosť danú mu ust. § 4 ods. 1 písm. g/ ZoSpÚ spočívajúcu v tom, že v dostatočnom časovom predstihu pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere, alebo prijatím ponuky o spotrebiteľskom úvere, poskytol spotrebiteľovi v súlade so zmluvnými podmienkami ponúkanými veriteľom alebo požiadavkami spotrebiteľa informácie o.i. aj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a o RPMN, znázornenej pomocou reprezentatívneho príkladu, tiež s dosadením konkrétnych premenných, v ktorom sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, pri poskytovaní ktorých je veriteľ povinný zohľadniť skutočnosti uvedené pod bodmi 1 a 2 tohto ustanovenia. Už samotný fakt, že pre naplnenie povinnosti dodávateľa uvedenej v § 4 ods. 1 písm. g/ ZoSpÚ zákon vyžaduje informovať spotrebiteľa nielen o výške RPMN, ale vyžaduje jej znázornenie pomocou reprezentatívneho výkladu, v ktorom musia byť uvedené všetky predpoklady použité na výpočet tejto RPMN, nasvedčuje v prospech vyššie uvedenej interpretácie. Pri absencii takéhoto znázornenia je totiž ťažko predstaviteľné, že priemerný spotrebiteľ by si mohol správnosť výpočtu RPMN overiť, na čo vlastne v uvedenom ustanovení zákonodarca priamo reaguje a spotrebiteľa v tomto smere takto chráni.

33. Pri skúmaní danosti uvedenej náležitosti je potrebné si uvedomiť, že ročnou percentuálnou mierou nákladov, sú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19 zákona č. 129/2010 Z. z. a tak významnosť tohto údaju pre spotrebiteľa a tým aj dôraz na pre spotrebiteľa opoznatelné uvedenie tohto údaju v zmluve vrátane predpokladov na jeho výpočet a spôsob jeho výpočtu spočíva v tom, že ročná percentuálna miera nákladov je základný porovnávací údaj, ktorý spotrebiteľovi umožňuje jednoduché porovnanie nákladov na spotrebiteľský úver, o ktorom spotrebiteľ uvažuje, s nákladmi na spotrebiteľské úvery, ktoré ponúkajú iní poskytovatelia úverov. Jeho nesprávne uvedenie, či pre spotrebiteľa neidentifikovateľný spôsob jeho výpočtu, či neidentifikovanie konkrétnych údajov, ktoré k

výpočtu sú použité, narušuje prístup spotrebiteľa k výkonu tohto jeho práva, prípadne jeho ekonomické správanie tak, že tento môže bez dostatočnej informovanosti urobiť rozhodnutie, ktoré by inak neurobil.

34. Rozhodnutie súdu prvej inštancie však nie je v časti vzťahujúcej sa k dotknutej náležitosti odôvodnené, a preto je nepreskúmateľné. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie nepodal presvedčivé a jasné vysvetlenie, prečo považuje za splnenú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorej nesplnenie je sankcionované bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, čo bolo dôvodom zamietnutia žaloby v jej prvej časti. Odvolací súd preto jeho záver nemohol podrobiť náležitému preskúmaniu a žalobca nemohol namietať konkrétne skutkové a právne závery pri uplatňovaní opravných prostriedkov. Postupom súdu tak bolo porušené právo žalobcu na spravodlivý proces.

35. Identickou vadou trpí tiež žalobcom v odvolaní namietaný záver o bezvadnosti ďalšej náležitosti a to údaju o odplate podľa osobitných predpisov (tiež správnosti údaju o najvyššej prípustnej odplate) ako obligatórnej náležitosti uvedenej v ust. 9 ods. 2 písm. j/ ZoSpÚ. Od počiatku totiž žalobca namieta, že údaje k tejto náležitosti sa vzťahujúce, nie sú v zmluve uvedené správne, čo ako odvolací súd uviedol už vyššie, sa rovná identickému účinku, ako keby vyžadovaný údaj v zmluve nebol uvedený vôbec, keďže prostredníctvom jeho nesprávnosti nedochádza k naplneniu zmyslu a účelu jeho zavedenia zákonodarcom.

36. Aj v tomto prípade sa súd venoval zložitým výpočtom za účelom zistenia reálnej odplaty za úver (naviac s nesprávnym výsledkom), avšak ako dôvodne namieta žalobca nevysporiadal sa s ich výsledkom. Aj keby vypočítaný údaj o odplate súdom (13,07%) bol správny, čo nie je, tak súd odignoroval, že tento je v rozpore s údajom o odplate uvedenom v zmluve a dôsledky z toho nevyvodil. Aj vo vzťahu k tejto náležitosti platia tak identické závery, ako sú uvedené v bode 30/ tohto rozhodnutia, a ide tak o v poradí ďalší dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

37. Nad rámec uvedeného vo vzťahu k námietkam žalobcu, odvolací súd poukazuje tiež na to, že z odôvodnenia rozhodnutia tiež nemožno zistiť, či pri porovnávaní zistenej odplaty súd prvej inštancie vychádzal z porovnávacieho údaju o najvyššej prípustnej odplate zisteného zákonom predpísaným spôsobom. Obmedzuje sa totiž v odôvodnení len na konštatovanie, že najvyššia prípustná výška odplaty bola v čase uzatvorenia zmluvy 20,78% ročne, keď ako uvádza vychádzal z údajov o RPMN novoposkytnutých spotrebiteľských úverov, pričom pre úver od 5 do 10 rokov vo výške viac ako 6.500,- eur táto predstavovala hodnotu 10,39%. Právne posúdenie však v ťažiskovej časti absentuje.

38. Pokiaľ ide o obligatórnu náležitosť uvedenú v § 9 ods. 2 pod písm. j), vyžadovaný je údaj o odplate podľa osobitných predpisov, ktorým je § 1, § 1a Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. z 18. apríla 1995 (ďalej len „Nariadenie“), ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy.

39. Podľa § 1a ods. 1 Nariadenia, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely tohto nariadenia vlády sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety.

40. Podľa § 1a ods. 1 Nariadenia, najvyššia prípustná výška odplaty sa posudzuje podľa pravidiel uvedených v odsekoch 1 až 3 ku dňu uzavretia spotrebiteľskej zmluvy, ktorej predmetom je poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi.

41. Podľa § 1 ods. 4 Nariadenia, na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a sa použije priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu (§ 21 ods. 2 ZoSpÚ) naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy.

42. Podľa § 21 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného k dňu podpisu zmluvy (29.04.2015) Ministerstvo financií SR alebo ním určená osoba zverejňuje na webovom sídle ministerstva informácie z údajov podľa odseku 2 (novoposkytnutých a poskytnutých spotrebiteľských

úveroch - pozn. odvolacieho súdu) zabezpečí komunikačné prepojenie umožňujúce sprístupnenie informácií zverejnených podľa predchádzajúcej vety. Podľa odseku 3, rozsah údajov o novoposkytnutých a poskytnutých spotrebiteľských úveroch a ich štruktúru, lehoty a spôsob predkladania týchto údajov, obsah informácií o týchto údajoch, spôsob a lehoty zverejňovania týchto informácií ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo.

43. Týmto všeobecne záväzným právnym predpisom je Vyhláška MF SR č. 289/2010 Z.z., podľa ust. § 2 ktorej, účinnnej ku dňu podpisu zmluvy (29.04.2015), najneskôr v posledný pracovný deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po uplynutí príslušného kalendárneho štvrťroka, ak v § 3b nie je ustanovené inak, sa na webovom sídle Ministerstva financií Slovenskej republiky zverejnia informácie o údajoch v hlásení v rozsahu časti B hlásenia, a to objemy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov a kreditných kariet kumulatívne za všetkých veriteľov, priemerné hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov na jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov a kreditných kariet, údajoch podľa vzoru ustanoveného v prílohe č. 2, a to objemy kreditných kariet a ostatných novoposkytnutých spotrebiteľských úverov za banky a pobočky zahraničných bánk, priemerné hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov kreditných kariet a ostatných novoposkytnutých spotrebiteľských úverov za banky a pobočky zahraničných bánk.

44. Vychádzajúc z vyššie uvedeného (§ 1 ods. 4 Nariadenia) tak na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a sa použije (je rozhodujúca) priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu (§ 21 ods. 2 ZoSpÚ) naposledy v čase predchádzajúcim uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy (nie údaj zistený kumulatívne za všetkých veriteľov).

45. To, či aj v danej veci k údaju o najvyššej prípustnej odplate súd prvej inštancie dospel vo svetle vyššie uvedených východísk, z odôvodnenia zistiť nemožno.

46. Medzi zrušovacie dôvody podľa ustanovenia § 389 ods. 1 CSP patrí taký postup súdu prvej inštancie, ktorým súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vychádzajúc z čl. 1, čl. 7 a čl. 154c Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd pod právom na spravodlivý súdny proces je treba rozumieť aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

47. Keďže ani jeden z ťažiskových dôvodov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie v časti o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru tak nebol dôvodne daný, pričom dôvodnosťou druhého nároku (na vydanie bezdôvodného obohatenia) sa za týchto okolností súd prvej inštancie nezaoberal vôbec, odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

48. Úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci, bude odstrániť zistené nedostatky tak, ako ich uviedol odvolací súd v tomto zrušujúcom rozhodnutí, opätovne posúdiť právny vzťah medzi sporovými stranami s riadnym a náležitým zdôvodnením právneho posúdenia veci v limitoch predpísaných ust. § 220 CSP. Pred novým rozhodnutím vo veci bude súd prvej inštancie postupovať v súlade s procesnými predpismi upravujúcimi postup súdu prvej inštancie, svojím procesným postupom poskytne účastníkom konania možnosť realizovať procesné práva zaručené Ústavou Slovenskej republiky, CSP, bude sa zaoberať všetkými argumentmi, prípadne dôkaznými návrhmi účastníkov konania (uvedenými tiež v odvolaní), vykonané dôkazy starostlivo vyhodnotí v zmysle zásad uvedených v ust. § 191 CSP a vo veci opätovne vo svetle spravodlivého usporiadania vzťahov medzi účastníkmi rozhodne.

49. Súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 2 CSP.

50. Podľa § 396 ods. 3 CSP rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí aj o náhrade trov odvolacieho konania.

51. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).